

слова, услови се единъ вѣренъ человекъ за да я занесе презъ сжщата нощъ до сутринята въ Русчукъ, (отъ дѣто имаше по него вѣре телеграфъ за Цариградъ) за да я испрати незабавно въ Цариградъ. Това всичко точно се извърши. —

Да се завърнимъ сега къмъ развжлнуванія многоброенъ народъ и къмъ християнскитѣ (!) дѣйствія на гржцкія Владика Неофита. Като се събраха призванитѣ представители въ тукашната църква Св. Константина, дѣто доде и самія Неофитъ и писаря му К. Мегавули, и мнозина отъ неговитѣ привърженици, тукъ въ Тжрново и отъ околността, прочете се отъ Амвонъ-тъ на църквата едно проклинателно афорисмо, чрезъ което по единъ най тжржественъ начинъ се обявяваше: „че който се вжспротиви на Владиката Неофита и го преслѣдова, и гони: да бжди проклѣтъ и афоресанъ, и да бжди изложенъ на всичкитѣ застрашителни послѣдствія на таковото едно афоресване.“ Като чю това събранія многоброенъ народъ въ църквата: забра да си шюшни, да мрамори, и нѣкои даже почнаха велетласно да изявяватъ своето негодованіе и роптаніе. Случиха се даже и мушканія и малки сбиванія между привърженицитѣ на Неофита и събранія народъ. Едного даже и наклеветиха и го затвориха въ тжмницата, ушъ като подстрекателъ на народа, и отсеетнѣ го испратиха въ Цариградъ, дѣто присядѣ доволно дълго време въ затворъ. Като спомѣнъ на това приключеніе, служи една своевременна пѣсень, чрезъ която младата сжпруга на затворенія ѣ въ Цариградъ мжжъ, изражава душевнатâ си тага и умразатâ си къмъ гржцкія Владика Неофита и къмъ гржцкія Патрикъ като изказва между другото слѣдующето прискжрно и — ненавистно израженіе: . . . . „Богъ да убле мамо този Владика, Гржцки Владика, Гржцки Патрика“ !.. и пр.

Сжбранія народъ впрочемъ въ църквата св. Константина бѣше се до толкова развжлнувалъ и разярѣлъ: щото бѣше се надумалъ да хвани и да бѣе самага Неофита, но вижда се че той усѣти това и избѣга. Пріятнитѣ же слѣдствія, които Неофитъ очакваше отъ Архипастирскія си подвигъ: „да афореса